

Karim Hassan, a Gasztro Pub egyiptomi szakácsa már több mint három éve él Székelyudvarhelyen feleségével, **Andreával**. Van egy kétéves kisluk, Ádám, aki a beszélgetés alatt az autóban aludt békésen, és úton van a második gyerek is. Az **egyiptomi-magyar családot** faggattuk a nem mindennapi mindennapjaikról.

– Azért mondtunk igent az interjúra, mert sok az előítélet az emberekben az arabokkal, és általában az idegenekkel szemben – mondja Andrea – pedig ők nagyon nyitott, kedves emberek, segítőkészek, összetartó családban élnek és őriznek olyan értékeket, amelyek nálunk kihalófélben vannak.

Karimot minden koldus ismeri a városban – teszi hozzá nevetve – mindenkinek ad valamit.

Szafari, szerelem

Néhány évvel ezelőtt Andrea egy szafari-túrán vett részt a sivatagban, ahol Karim volt a túravezető. Ott találkoztak először, aztán újra és újra. A feleség számára inkább ijesztő volt az első találkozás – meséli – mivel Karim mögé ültették a kvadra, aki, vezető lévén, hol a csoport előtt, hol mögöttük száguldott a négykereű járgányon.

Ahogy a találkozások szaporodtak, a sivatagi túrázás is szelídült a vakációk ideje alatt. Karim mindössze háromszor látogatott ide, mielőtt végleg Udvarhelyre költözött volna.

– Szerelem volt első látásra? – kérdezem mindkettőjüktől. Andrea nevet, Karim válaszol:

– Igen. Nem tudom mi történt, de itt vagyok. Nem így terveztem, hogy elhagyom az országomat, csak így alakult. **Amikor elkezdődik egy kapcsolat, nem tudod megállítani a dolgokat.**

Andrea azt mondja, őt ide kötötte a munkája és a családja, ezért döntöttek úgy, hogy Udvarhelyen lesz a közös otthon, bár az elején senkinek nem volt egyszerű megszokni az új helyzetet.

Nem kerülgetik a forró kását

Két ennyire különböző nyelvű ember kapcsolatában engem az érdekelt leginkább, hogy hogyan kommunikálnak, nem okoz-e nehézséget, hogy egyikük sem az anyanyelvén fejezi ki magát, amikor például **érzésekről** van szó, vagy éppen vitázni kell valami fölött.

Szerintük az, hogy angolul társalognak, sokszor megkönnyíti a dolgot. Mert egyenesen meg kell mondanod, amit akarsz, nem kerülgetheted, írhatod körbe a problémát – magyarázza Andrea, aki szintén ért már valamennyit a beszélt arab nyelvből, de az írás és olvasás sokkal nehezebb, mivel jobbról balra történik, és **csak a mássalhangzókat írják** le.

Egyiptomban modern arabot használnak, az archaikus változatot Karim sem ismeri, és az arab országok polgárai sem mind értik meg egymást – tudjuk meg tőle.

Egy év után mindent kibírsz

Ők ketten már több mint három éve, mióta Karim ide költözött, nem jártak Egyiptomban. Gyorsan jött a gyerek, most meg a második, nem könnyű így utazni – mondják. Az első évben azért nem ment haza, hogy ne legyen honvágya.

A férfi elmondása szerint az egyiptomiaknak nagyon nehéz a hazájuktól távol élni, de ha kibírnak egy évet egy másik országban, akkor bármeddig képesek ott maradni.

Most már azt mondja, itt mindene megvan, **otthon érzi magát** Udvarhelyen is, az hiányzik csupán, hogy nincs, akivel arabul beszélnie.

A szerelemnek megvan a maga papírmunkája. Tartózkodási engedélyt öt évre kap az „idegen”, ha igazolja, hogy már családtag, van biztosítása, megélhetése, lakhelye. A schengeni államokba nem utazhat egyedül, csak házassági levéllel és feleséggel együtt.

A román állampolgársághoz pedig ennél is több kell, vizsgát kell tenni az alkotmányból, román nyelvből, történelemből.

A kezdeti nehézségek – azon túl, hogy mindenkinek **feltűnt a sötétebb bőrszín** és a göndör haj - természetesen a nyelvi korlátok miatt merültek fel leginkább. De nem csak Karim korlátai miatt. A bolti eladók nagy része nem értette, ha angolul próbált cigarettát kérni. Ezért kiválasztott és megtanult egy márkanevet magyarul, és mindenhol azt próbálta kérni, de sokszor így is nehezen boldogult.

„időre van szükségük, hogy hozzászokjanak az idegenekhez”

„Sokszor most is nevetnek, amikor rosszul ejtek ki egy-egy magyar szót, de azért megértik. Mint például tegnap a taxisofőr, mikor mondtam neki, hogy a Kálápos báhrba vigyen. Nézett rám, aztán megértette. Csodálkozott, hogy Egyiptomból vagyok, **mintha legalább a Holdról jöttem volna**”
– meséli kacagva a gyakori tapasztalatokat Karim.

A banki ügyintézés is okozott gondokat. A házaspár elmondása szerint első körben elutasították a bankkártyakérelmüket, mondván, hogy nem román állampolgárságú személynek nem hozhatnak fiókot létre.

„De most már, ennyi idő elteltével sokkal jobb a helyzet. Például az első évben nagyon nehéz volt, bárhova mentem, furán néztek. Az embereknek időre van szükségük, hogy hozzászokjanak az idegenekhez. Sokan nem is próbálnak közeledni, kideríteni, hogy milyen ember vagyok, **inkább elzárkóznak**. Másfél éve, hogy itt dolgozom, azt hiszem, attól a pillanattól kezdett mindez megváltozni. Most már olyan ez a munkahely, mint egy család, igaz, itt első pillanattól kedvesek és elfogadóak voltak a kollégák”.

Karim egyébként Alexandriából, Egyiptom második legnépesebb városából származik. Az otthoni életéről és munkájáról annyit mond, hogy nagyon szerette, és **hiányzik is a nagyvárosi nyüzsgés,** amihez képest Udvarhely kihaltnak tűnik számára. 6-7 évig dolgozott safari-guideként, nyáron 45 fokos hőségben, de minden nap élvezni tudta – állítja.

Udvarhely még mindig kicsi

Amit leginkább hiányol Karim Udvarhelyen, az pontosan az, amit a nagyváros biztosít egy világpolgárnak, vagyis, hogy mindent meg lehet kapni. Itthon vagy az internetről rendel, például fűszereket, vagy ruhákat, vagy legalább Brassóig kell utaznia, hogy a kívánt dolgokat meg tudja vásárolni.

Mielőtt Romániába költözött, nem sokat tudott az országról, a kultúráról. Most úgy látja, sok dologban hasonlít a régi és az új hazája: **az emberek mindenhol szeretnek viccelődni, és enni-inni.**

A mindennapi életben nem lát nagy különbségeket, de egy lényeges dolog mégis kiderült: Egyiptomban **egyetlen szabadnap van** egy héten, és az a péntek. Karim elmondása szerint ott többet kell dolgoznia mindenkinek, hogy meg tudjon élni.

Az eredetileg közgazdász végzettséggel rendelkező férfi nálunk szakácsként is jól érzi magát, bár nem volt egyszerű állást találnia: még a helybélieknek is nehéz – mondja. Itt próbált valami újdonságot is becsempészni a menübe, például eredeti arab fűszereket használ, és néhány egyiptomi receptet is hozott magával.

„Egy bárban dolgozom, hogy tartanám be?”

Majd miután meghalunk, kiderül, mi történik velünk” – mondja.

A más vallásúakkal kötött házasság pedig szintén elfogadott, Karim elmondása szerint Egyiptom modern ország, **elismerik a vallások sokszínűségét.**

A polgári esküvőt megtartották korábban, de Andrea szeretne majd egyházit is, katolikus szertartás szerint, ahogy a kisleány is megkeresztelték.

Karim nem ragaszkodott ahhoz, hogy a fia muzulmán vallású legyen. Azt mondja, ha itt nő fel és itt fog élni, akkor jobb, ha megkeresztelik, ő nem szeretné, hogy a vallás miatt lógjon ki a sorból, vagy amiatt legyenek később problémái.

Nem vagy Isten

Ez az a dolog, amit arabként Karim sem ért. Nem tudja, mi lehet azoknak az embereknek a fejében, akik válogatás nélkül ölnek – mondja. „Nem vagy Isten, hogy más emberek élete fölött rendelkez. A Korán szerint, ha jó ember akarsz lenni, el kell fogadnod a többi vallást is.”

Andrea és férje is azt mondják, a **terrorizmus és a menekültválság** olyan témák, amelyeket hétköznapi emberként ők nem látnak át: „Kicsik vagyunk, hogy megértsük.” Ezért próbálnak nem belebonyolódni és nem kommentálni a híreket, de a mások gyakran negatív véleményét sem veszik magukra. „Nem hiányzik, hogy belekeveredjünk a politikába, vagy ilyen vitákba. Csendben éljük az életünket”.

Amikor megkezdtem a munkámat, akkor még nem tudtam, hogy a munkám során milyen dolgokat fogok látni. Azt